

Ballada

Branko Miljković

Az ohridi trubadúroknak

*Bölcsesség, tapasztalatlan hajnalok virradnak.
Köznapi szavakra immár nincs jogom!
A szívem kialszik, szemem lángra gyullad.
Daloljatok, csodás öregek, míg a homlokomon
A csillagok, mint a metaforák, szétporladnak.
Ami magas, elenyész; mi alacsony, elrothad.
Te madár, majd szóra bírlak én. De visszaadd
A kölcsönzött lángot. A hamut ne gyalázd.
Idegen szívben hallottuk saját szívünket.
Énekelni és meghalni egyremegy.*

*A nap olyan szó, mely világítani nem tud.
A tudat nem bír dalolni, mert ijedten elfut
Az érezhető üröktől. A víziók tolvajai,
A sasok, csőrrel tépnek belülről. Én meg
Nemlétező sziklához leláncolva vérzek.
A csillagokkal a láthatatlan éjek
Csalását írtuk alá, s annál feketébbek.
Tudd, az életbehullás bizonyosága tüzednek.
Mikor a tinta vérré érik, mind megértik,
Hogy énekelni és meghalni egyremegy.*

*Bölcsesség, az erősebb fog ellankadni elsőnek!
Csupán a senkik tudják, mi a költészet,*

*A tűzlopók, a legkevésbé kedvesek,
Az árbochoz kötöttek a hajón, amely megy,
S melyet a valótól veszélyes víz alatti dal kísér.
Az ájult nap tudja majd, hogy az érett gyümölcsben
Hamuvá nyugtató csókokat hogy cserél.
De utánunk senkinek sem lesz már ereje,
Mely a csalogányoknak hízeleghet,
Mikor énekelni s meghalni egyremegy.*

*Halálthozó az élet, de a halálnak ellenáll.
Egy szörnyű betegséget rólam neveznek el.
Sokat szenvedtünk. És, íme, most énekel
A szelidített pokol. Szív, ne tétovázgassál!
Énekelni s meghalni egyremegy már.*

Laták István fordítása

